

AKATALPA

Temmuz 2004

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 55

KİM MİYİM, VAR MIYIM?

Ramis DARA

Türk toplumunun entelektüel kültüre fazla ihtiyaç duyduğunu zannetmiyorum. Seçkin yazıya, damıtılmış yazıya, derinliklere ulaştıracak yazıya. Türkiye’de önemli olan konuşmaktır, hatta bu da epey aşıyor, önemli olan ortada görünmektir. Ben de bunu bilinçaltımla sezdiğim için olmalı, kocaman başımı daha da büyük göstermek için, saçlarımı üç beş yılda bir kestiriyorum. Az görünüyorum, görününce görüleyim, unutulmayayım diye sanıyorum. Evet, yazı hâlâ fazla gerekli bir şey değil bizde.

Ömründe üç beş şiircik söylemiş kişiler, ben kendi şiirim üzerine konuşamam, yakışmaz; bu iş eleştirmenlere düşer, derler. Sanki eleştirmenlik kişilere bağlı bir memuriyet ya da işçilik. Sanki o memur ya da işçi Türkiye’nin bütün patronlarının memuru ya da işçisi. Eleştirmen denebilecek kişi aslında o üç beş şiirciği söyleyen kişiden daha yetenekli, daha donanımlı, daha değerli biri olmalıdır. Ama işte asıl, toplumun, edebiyat toplumunun da böyle birilerine hiç tahammülü yoktur.

Tapon mallar satmış kıyırık dükkânının kepengini çoktan indirmiş şair esnafı, ölümünden sonra da şair sayılmaya devam eder de, eleştirmen denilmek istenen kişiden son nefesine kadar, üretimi hep süren tapon malların kötü reklamını yapmasını beklerler. Yoksa adlandırmazlar. Kayıp derler, yok derler.

Sürekli istatistikler tutmuyorsa, sürekli A, B, C milli takımları için futbolcu, pardon şair seçmiyorsa, derinden okuyamadığı, sonuçta okumadığı şiir kitapları üzerine tanıtma yazıları yazmıyorsa, ben öyle birine eleştirmen mi derim!

Arkadaşlar, şair arkadaşlar, şiir okuru arkadaşlar, benim bir zamanlar beynimle ve yüreğimle yazdığım şiir yazılarımın bir bölümü kitaplarımda, bir bölümü dergi sayfalarında duruyorlar. Bunları ne kadar istesem de reddedemiyorum, çünkü oraldalar.

Son yıllarda bu eleştirmenlik işinde daha reel ve doyumlu bir noktaya gelmiş sayıyorum kendimi. Bursa’da bir grup arkadaşla *Akatalpa* adında iyi’ce bir şiir dergisi çıkarıyoruz. Bu dergiye 50 küsur sayıdır, sunuş yazıları yazıyorum. Bu yazılar da Türkiye’nin bütün baş fiyatı üzerine değiller elbette. Bundan biraz daha fazlasını da *Yeni Biçem*’de yazmıştım.

Başka? Türkiye’nin en uzun süreli ve düzenli, düzeyli’ce edebiyat günlerinin Bursa’da yapılmasında çabalarım sürecektir. Bunlara 5’in üzerinde Bursa kent kültürüyle ilgili yazdığım kitapları ekledim. Şu an son aşama otlar üzerine yazdıklarım. Bunlar yakında daha bir somut görünecekler. Bence bundan fazlası sadece beni değil, herkesi aşar.

Hâlâ bana soruyorsunuz, kimsiniz, var mısınız?
Hayır, düşünmüyorum, yokum!

Yusuf Alper, Bahri Çokkardeş, Ramis Dara, Özlem Tezcan Dertsiz, Melih Elal, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, Ayşegül İzmirli, Arif Madanoğlu, Salih Mercanoğlu, Fergun Özelli, İlyas Tunç, İhsan Üren, Sadık Yaşar, Halim Yazıcı.

Gültekin EMRE

SESİN

Sorup seni
Günbatımında bir çalıya
Batık bir gemi resmine
Tayfaları kaçmış bir akşama

Sesin
Su içiyor bir hayır
Çeşmesinden
Kuşluk vakti

Taşın kuş konmuş yüreğine
Yanaşıp kan kokusuna
Bırakıp telefonu geceye
Sorup seni

Sesin
Çekip salıncağı
Altımdan
Uçuruyor beni
Sana

Ben burada mıyım diye
Savrulan iki el silahın
Eline sarılıp, ölümün
En hakikisini seçmiş
Kendime sorup seni

Sesin
Gece vardiyası
Deniz fenerinin

Saçılmış bir saçmanın
Bağrıma, açılıp bir
Uzağın silasına
Sorup seni
Orda bir yabancı bulmaya
Ben hangi şehirde yitirdim
Kardeşimi, bilir miyim

Sesin
Trafik lambası
Canımın

Peynirin karnını dinledim
Şiirimden
Koyunlar geçti çanlarıyla
Sorup seni

Yaz her şeyimi aldı
Seni bıraktı bana

Üzümü sağdım
Sustum
Seni sordum
Yağmura

Sesin
En yalnız
Çarşı

TEKİRDAĞ'DAN BİR DERGİ: 'KİRAZ'

Melih ELAL

Yayın yaşamına adım atan her derginin ilk sayısı umutlarla birlikte, eğer daha önce dergi deneyimi olan kişiler tarafından çıkarılmıyorsa, acemilikleri de içinde barındırır. Umutlar geleceğe yönelik istemlerdir. Bu, istemler kabul gördüğü oranda dergiyi de var eder. Sanat ortamına yansıtılmak istenen görüş, geçerli ya da yeni bir görüşse, vazgeçilemezse, o dergiyi öne çıkarır. Bu zaman alan, direnmeyi gerektiren bir iştir. Sayılar birbiri ardına geldikçe derginin kimliği de daha belirgin olarak ortaya çıkar.

Hasan Akarsu'nun yayımlanmasında ön ayak olduğu *Kiraz* da kimi umutları taşıyarak yayın yaşamına atılan bir dergi. Tekirdağ'da, *Tekirdağ'ın Sesi* adında haftalık bir gazete yayımlanmaktadır. 1993 yılında Akarsu'nun girişimiyle iki ayda bir kültür sanat dergisi çıkarmayı amaçlarlar. *Kiraz*, gazetenin eki olarak verilecek, daha sonra edinmek isteyenler de iki ay boyunca dergiyi satın alabilecektir.

Kiraz'ın ilk sayısı 1 Ekim 1993 tarihinde "*Kiraz* iki aylık kültür ve sanat dergisi / Eylül – Ekim 1993" ibaresi altında yayımlanır. Derginin sahibi M. Cihat Akçakaya (1-11. sayılar), Yazı İşleri Yönetmeni Osman Çoban (1-10. sayılar)'dır. Yazı Kurulu'ysa Hasan Akarsu (1-7. sayılar), Öksel Demir (1-7. sayılar) ve İhsan Yüce (1-7. sayılar)'den oluşur. 8. sayıda Yayın Kurulu kalker, Hasan Akarsu Sanat Danışmanı (8-9. sayılar) olur. 10 sayıda bu kez Hasan Akarsu, İhsan Yücel, M. Cihat Akçakaya, Osman Çoban Yayın Kurulu'nu oluşturur. 11. sayıdaysa ne Yazı İşleri Müdürü ne de Yayın Kurulu vardır. Bunun yerine 16 kişilik katkıda bulunanlar listesi yayımlanır.

İlk sayının kapağının iç sayfasında *Kiraz*'dan başlığıyla duyurulan çıkış bildirgesinde şunlar belirtilir:

"Yeni bir dergi çıkarıldığında, çoğunlukla ilk yazı çıkış gerekçesine ilişkin olur. Böyle bir dergiye gereksinim olduğuna inandığımız için çıkıyoruz.

Kiraz'ı çıkaracağımızı dostlarımıza ilettiğimiz zaman büyük coşkuyla karşılandı. Önemli sayıda yazınsal ürün ulaştı elimize. Bu ilk sayının okura ulaşmasıyla ürün sayısının daha da artacağına inanıyoruz.

(...)

Amacımız daha çok sayfalı ve her ay yayımlanan bir *Kiraz* yaratmak... Okur dostların desteğiyle öyle bir noktaya ulaşacağımızı umuyoruz. Her konuda olduğu gibi bir kültür sanat dergisini çıkarıp yaşatma konusunda da umutluyuz."

İlk sayılar acemilikleri de içinde barındırır, demiştim. Evet, her ilk gibi, dergilerin de ilk sayıları acemice, ama samimidir. Kendi yaşamınızı, ilk kez yaptığınız işleri düşünün, bir de bu gününüzü gözünüzün önüne getirin, bana hak vereceksiniz. *Kiraz*'ın da sunuş yazısı bu özellikleri taşıyor. "Böyle bir dergiye gereksinim olduğu için çıkıyoruz" deniliyor. Gereksinim nedir, nereden kaynaklanıyor, bu belirtilmiyor. İşte bu nedenle de daha sonra yayımlanan sayılar, şiir ve yazı yığınınından oluşuyor ve bir süre sonra da tıkanıyor. Dergi yayımlandıkça yazı ve

okur desteğinin artacağını, iki aylık periyodun bir aya düşeceğini ummak ve bunu yazmak da derginin samimi yanını gösteriyor.

Kiraz, 1993 sonu ile 1996 başı arasında Tekirdağ'da 11 sayı yayımlanan bir dergi. Önce iki aylık kültür sanat dergisi (1-8. sayılar) olarak yola çıkıyor, sonra 1995 başında mevsimlik kültür sanat ve yaşam dergisi oluyor, 1996 başında yayımlanan 11. sayısı ile yayın yaşamını tamamlıyor.

Kiraz, 17,5 x 24,5 cm boyutlarında kuşe kapaklı, 32 sayfalık (1. sayı 16, 2. sayı 20, 10. sayı 48) bir dergi. Kapağın üst bölümünde *Kiraz* başlığı bulunuyor ve 7. sayfaya kadar, kiraz ibaresinin 'i' harfinin noktası kiraz biçiminde veriliyor. Ayrıca her sayfanın sol üst köşesinde 10. sayfaya kadar bir kiraz deseni yer alıyor. Kuşe kapak, 4. sayıda yerini beyaz, gramajı iç sayfalara göre daha fazla olan kâğıt kapağa; 6-9. sayılarda karton kapağa bırakıyor. 10-11. sayılar tekrar kuşe kapaklı olarak yayımlanıyor. Dergi birinci hamur beyaz kâğıt kullanırken, 5,7,8,9,10. sayılarda üçüncü hamur esmer kâğıt kullanılıyor.

Kiraz, deneme ve inceleme yazılarının dışında her sayısında şiirlerle birlikte öyküye de yer veriyor. Hasan Akarsu, Süreyya Eryaşar, Güngör Gençay, Necdet Tezcan, Hasan Tahsin Yılmaz, Şevket Yücel şiir ve yazılarıyla; İhsan Yücel'se yazılarıyla dergide sürekli görülen isimler. Cengiz Gündoğdu, Uzak Yolcudan Mektuplar (5-9. sayılar) adlı denemeleriyle *Kiraz*'a farklı bir hava getirenlerden. Gündoğdu'nun yazmaya başladığı 5. sayı aynı zamanda bir değişim sayısı... Bu sayıdan başlayarak şiire daha fazla yer ayırmaya başlıyorlar.

Ayrıca ilk sayıdan başlayarak yeni bir şairin de doğumuna tanık oluyoruz *Kiraz*'ın sayfalarında: Özlem Tezcan. Her sayıda bir ya da iki şiir yayımlayan şair, 6. sayıda sonra görünmez oluyor. 10. sayıdaysa karşımıza Özlem Tezcan Dertsiz olarak çıkıyor. Soyadındaki bu değişiklik, yokluğunun nedenini de açıklıyor sanki bize.

İlk sayıdan başlayarak derginin arka sayfasında Sanat Ortamı adlı bir köşeye yer veriliyor ve buradan sanat haberleri duyuruluyor. İlk sayının Sanat Ortamı köşesinde "Elinizdeki *Kiraz* kültür ve sanat dergisi, *Tekirdağ'ın Sesi* gazetesinin bir kültür etkinliği olarak yayına başladı, okurlarıyla buluştu" denilerek, derginin kaynağı belirtiliyor. Üçüncü sayıda "Dergiler" köşesi açılıyor ve bir ay önce yayımlanan dergilere kısa kısa değiniliyor ama, bu diğer sayılarda sürdürülmüyor.

4. sayıdan başlayarak sinema yazılarına da yer veriliyor. 7. sayıdan başlayarak derginin yayımı aksamaya başlıyor. Eylül-Ekim sayısı 20 Kasım'da yayımlanabiliyor. 11. sayıysa oldukça gecikerek yayımlanıyor. Bu sayı aynı zamanda yeni bir sayfa düzeniyle ve yeni bir oluşumla çıkıyor.

Yayımda gecikmeler, bir şeylerin yolunda gitmediğinin de göstergesidir. Nitekim 11. sayı *Kiraz*'ın son sayısı oluyor. Tekirdağ'da filizlenen bu ağaç, meyvelerini tam vermeden yayın yaşamını sonlandırıyor.

Yusuf ALPER

ÇELİĞE SU VERİLİR

Bakmayın şimdilerde acı çoğalttığıma
Gülüş yağmuruydu bir günler gülüşlerim

Onu bir kıza verdim bir acıyı uzattı
Öyle bir sevgi ki hem o bilmez ben bilirim

Elbette ben bilirim kim bilir sevdaları
Yüreği kor içinde yananların dışında

Közlenmiş demiri suya batırdığında
Çeliğe su verilir ne olur sevdaları

Arif MADANOĞLU

ÖDEŞTİĞİMİZ OLMUŞTUR

dilimin çavlanı meneviş tutkunu
önemsenir delta
kin atıklı kirlenmeler gördüm, durulma vakti
ne nehir küstü ne deniz

kaç çözülüş kaç us kaybı
derken uslanmak ne ki
gördün ilginç bir merak,
görmedin niçin ürktün, demezler mi

temize çekemedim düşlerimi
dünlerim özürlü kaldı
heveslerim mesel

dert olur,
yetinmedi sevdalarım tan sökümüne
dert olur; toprak su ve hava

dar gelir,
kımına sıkışıp kalmış hançere
dar gelir; can bedeli bir coğrafya

bakışalım,
ödeştığımız olmuştur
ipekböceği itaati! kim bilir belki
bakışırız; göz falı çıkar bundan

çeliği eğiten ateş, külün ve cürufun ustası ey,
yarın var mıdır

Özlem Tezcan DERTSİZ

YÜKSEKLİK KORKUSU

yalnızlıktır asıl adı apartmanların
herkes balkonunda tutsakken iki şekere
düşleri karıştırırsa oysa kaşıklar,
kimi gün gecikmeli
kimi gün zamanında
aramızda tramvaylar işlese

istediğin kadar tozunu al ekranın,
istediğin kadar su tut kirlil seslere
fileler vardı hani kesekâğıtları
işten dönerdi anne babalar,
çocuk oyunları bulaşırdı güleç evlere

korkuyorum, uzuyor hep ayrılığın boyu
aşkın sesi duyulmuyor onuncu kattan
burnu büyük kilitler mi açmayan kapıyı,
tutmadığımız sözler mi odayı ısıtmayan

aşağıya bakınca başım dönüyor,
zor görünüyor acı kahveden tüten duman

Salih MERCANOĞLU

HÜNER

nasıl da sığıyor şu küçük odaya
kitaplarım, çocuklarım, anılarım
elim ayağım, akşam yorgunluğum
selam, hal hatır sokaktan topladığım

iki pencere, camları açık
el etek çekildi, canciğer yalnızlık
lakin meltem var uçuyor üstüm başım
tanrım! oda bu yüzden mi dağınık

aşklar, savaşlar, temiz çamaşırlar
un ufak kalbim kederden katlanmış
iki asır parçası, günlük güneşlik
duvara sakın bir bahar asılmış

nasıl da sığıyor şu küçük odaya
nasıl da sığıyor dar gelen ne varsa dünyaya

DİLDEN... ŞAİRDEN...

İhsan ÜREN

Enis Batur'un Sevgi Ağacı Büyüyor!

Enis Batur adını ilk ne zaman duydum, okudum? Bilmiyorum! Bazı alışkanlıklar böyledir, alışır gidersiniz. Gerçekten, nasıl oldu bir türlü çıkaramıyorum!

MEB, Yazı, Oluşum dergilerinden birinde rastladım ilk kez. Bereketli bir karşılaşma oldu sanırım; o gün, bu gündür kopamadık. Enis kendini başarıya odaklamış bir kişilik.

Neredeyse bir ay oluyor; yok yok çıkaramıyorum, Enis'in ilk hangi yazısını, nerede okuduğumu bulamıyorum! Önemi var mı? Elbette var! Yazı ilerlemiyor, bir türlü. Ben böyle bocalayıp dururken; olağanüstü bir şey oldu. *Cumhuriyet* gazetesinde yazıldığını sandığım bir Enis Batur yazısını bulmayayım mı? Bendeki sevinci görmelisiniz! Konumuz olan yazı şuydu:

“AĞAÇ

Son yıllarda takınak boyutunu aldı bende: Bir ağacım olsun istiyorum.

Çevremde ağacı olan kimse yaşamıyor sanıyorum: Bahçeleri yok ki ağaçları olsun.

Ağaçlarım olsun, demeye dilim varmıyor, o kadarına ulaşmam herhalde iyiden olanaksız.

Ağaç diyorsam, bir meyve ağacı, birkaç meyve ağacı ya da zeytin ağaçları değil sözünü ettiğim: Bir bahçem olmalı, kuytu, duvarlarla çevrili ufak bir bahçe, tam ortasında dikilmeli: İhlamur, çam, manolya, söğüt, meşe, atkestanesi - çınardan söz etmeye utanıyorum.

Yaşlı, uzun boylu, dalları oturduğum (oturacağım) evin çatısına, balkonuna uzanan, gölgesi pek, gövdesi kalın ve kırışık bir ağaç.

Altında oturabilmeli, uyuyabilmeli, müzik dinleyebilmeli, sabahları Tül'le kahve içebilmeli, geceleri yaprak istifi aralandığında (rüzgârda) gökyüzüne bakabilmeliyim.

Demek ki sessiz bir yerde olmalı evim, bahçem, ağacım.

Sonra, sonunda, altına, köklerinin arasına bir çukur, yerleştirilmeliyim.

Çok mu bunca: Bir ağacım olsun.”

(*İki Deniz Arası Siyah Topraklar*, Enis BATUR, YKY, s. 153)

Birden aranıp durduğum “Ağaç” yazısını bulmam, beni epey şaşırtıp etkiledi. Çünkü YKY üzerine yazacağım yazı da bir iki cümle sonra tikanıp kalıyordu. YKY, 20-25 yılda 2000 kitaba ulaştı.

Birçok alanda, dalda, branşta yayın yapan bir kitapevinin; üç adet de dergi çıkarıp başarıyla sürdürüyor olması, azımsanacak bir durum değildir.

Bir ara baktım ki bizim aile üç *Cogito*, üç *Kitap-lık*., üç *Sanat Dünyamız* dergisi alıyor. Derhal, bir toplantı yapıldı. Konuşuldu; dergilerin üçer tane alınmasının nedenleri üzerinde duruldu. İstanbul, Bursa, Mudanya birbirine uzak sayılmazdı. Ayrıca ayda iki kez buluşulan bir periyotta üç dergi almanın anlamsızlığı vurgulandı. Aylık buluşmalar nirengi alınarak dergi trafiği düzene sokuldu.

Kitap Dostu, 742

Kitap Dostu, 742... YKY'den aldığım indirim kartıdır. Her ay kitap almak için İstanbul'a gitmeme neden oluyor. Bu nedenle sergi, oyun, kültürel etkinliklerden yararlanmamızı sağlıyordu. Çorlu, İğneler köyünde babamın adına kurduğum kitaplığın eksik gediklerini buradan tamamladık. Kitaplığın çocuk kitapları azdı, bu yolla kitap alınarak bu eksiklik giderildi.

Yapı Kredi Yayıncılığın Büyük Besteler Büyük Ustalar dizisinden aldığım CD'leri dostlarıma armağan ettim. Galatasaray'daki sergi salonunda birçok sergi izledim.

Eve gönderilen yeni kitap sipariş listeleriyle en yeni kitaplara ulaştım. Kitap Dostu, bizi adam yerine koyuyordu. Böyle böyle YKY'den aldığım kitapların sayısı 1000'i geçti. Düşünüyorum da almadığım diğer 1000 kitap, neler diye: 800-900 kitap zaten bende olan daha önce çıkmış kitaplar. Bazen çekiciliğine kaptırıp kendimi, dayanamayıp yeni baskısını aldıklarım da olmuştur.

Bugünlerde *AnaBritannica*'nın 2004 baskısı yapılıyor. İlk 4 cildi çıktı bile. Eski baskıda olmayan Enis Batur, 2004 baskısına alınmış. Bu bile bir şeylerin değiştiğini göstermiyor mu? Oradan birkaç alıntı yapacağım:

“(d. 28 Haziran 1952, Eskişehir), şair ve yazar. Şiirleriyle olduğu kadar deneme, eleştiri ve düşünce yazılarıyla da tanınır.

ODTÜ'de ve Paris Üniversitesi'nde sosyoloji öğrenimi gördü (1972-1976). Yurda dönüşünde MEB Yayınlar Dairesi Başkanlığı (1978-80) yaptı: *Oluşum* ve *Tan* dergilerini yönetti. Bir süre *Milliyet* gazetesi kültür servisinde çalıştı (1983-84). 1975'te tek sayı çıkan üç aylık *Yazı* dergisini, 1978-80 arasında yeniden yayımladı. *Gergedan*, *Argos* ve *Şehir* dergilerini yönetti (1987-88). 1988'de YKY Kültür Sanat Yayıncılık'ta yönetici olarak çalışmaya başladı. Aynı zamanda Galatasaray Üniversitesi'nde ders vermektedir.

Enis Batur, yazın yaşamına sinema ve müzik eleştirileriyle başladı (1970). Daha sonra, şiire yöneldi ve ilk şiirlerini *Eros ve Hgades* (1973), *Bir Ortaçağ Yalnızlığı* (1973) adlarıyla yayımladı. İlk şiirlerinde Batı şiiri ile Turgut Uyar, Ece Ayhan, İlhan Berk'in etkileri görülür. Kısa süren bu dönemden sonra başta divan şiiri olmak üzere, neredeyse eski ve modern bütün şiir sanatını kucaklayan denemelere girerek yeni kanallar aradı. Kendine özgü, çok katmanlı ve zengin göndermelerle yüklü bir şiire ulaştı. Şiirinde önemli bir yeri olan *Opera 1-4004* (1996) adlı şiir kitabı üzerine Ahmet Oktay'ın *İsrafil'in Sûr'u* (1997) adlı çalışması yayımlandı.

Batur'un deneme ve eleştirilerinde derin ve geniş bir kültür harmanından kaynaklanan, beklenmedik ayrıntıları öne çıkararak okuru şaşırtan bir hava vardır. Edebiyat, sanat, kültür dergileri dışında 1978'den başlayarak *Dünya*, *Milliyet*, *Aydınlık*, *Cumhuriyet* gazetelerinde de yazıları yayımlandı. Şiirleri birçok yabancı dile çevrildi. Denemelerini topladığı *Şiir ve İdeoloji* (1979) ile 1980 TDK Deneme Ödülü'nü, *Perişey* (1992, 1998) adlı şiir kitabıyla 1993 Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü, *Opera 1-4004* ile 1997'de Akdeniz Altın Portakal Şiir Ödülü'nü ve Sibilla Aleramo Şiir Ödülü'nü (İtalya) aldı. Şiirleri birçok yabancı dile çevrildi.”

(.....)

(*AnaBritannica*, Cilt 3, Enis Batur maddesi, s. 513)

Enis'in Ağacı

Ben, bu işe dahil değilim! Olayı oldukça geç duydum; duyunca mutlu olmadım diyemem. İşin içinde giz olduğu için de zaman zaman, keşke duymasaydım dediğim de oldu!

Kendimi, Midas'ın berberi gibi duyumsadığım çok oldu. Midas'ın kulakları eşek kulağı diyemeyen berber, ölecek derecede gergindir. Gider kuyuya söyler gizini, rahatlar. Enis Batur'un bir ağacı olduğunu duydum dört ya da beş yıl oluyor.

Sevgili Enis, istediği kadar bir dikili ağacım yok desin! Enis'in ağacı var, ben gördüm; vallahi de, billahi de, tallahi de gördüm! Gerçi, Enis'in bahçesinde olmasını istediği ve saydığı; ihlamur, çam, manolya, söğüt, meşe, atkestanesi,

çınar değil ama başka bir ağaç o, çok genç daha, boyu 1,5 metre var yok! Çok yakışıklı, çok.

En iyisi ben şu işi; kem küm etmeden, ayan beyan ederek anlatayım: Benim Esin adlı bir kızım var. Kızım eczacı, eşi de eczacı. Bunların Bursa'ya 37 km. uzaklıkta Uluabat gölü kıyısında Akçalar beldesinde eczaneleri ve yazlık evleri var. Akçalar köyünün girişindeki evleri, beş dekarlık bir bahçenin ortasında. Bahçenin kenarlarında Batur'un söylediği niteliklerde bazı ağaçlar bulunur; incir, kavak, çam ağaçları anaç ağaçlardır.

Kızım Esin'le damadım Orhan'ın havuz kenarına diktikleri fidan, o zaman; 1,5 ya da 2 yaşındaydı. Boyu 40-50 cm. kadardı. Yıl 1999'du. Biliyorum; her şeyi söyledim ama ağacın adını söylemedim. Haydi onu da söyleyeyim bari. Durun, buna hakkım var mı? Ben bu vicdani sorunu çözebildim mi? Sanmıyorum. Bu ağacın açıklamasını bizim çocuklar yapmalıydı.

Zaten, onların böyle bir projeleri vardı, ağacın biraz daha büyümesini bekliyorlardı. Sanıyorum, Enis Batur'u, Fatma Tülin'le evlerine çağırmayı düşünüyorlardı. Gerçi, yazıya oturmadan da bu konuyu enine boyuna düşünmüş; günümüz koşulları gereği Enis Batur adının öncelik kazandığına karar vermiştim.

Doğa görevini yapıyor! Fidan, bu bahar da iki üç dal sürgün verdi. Sürgünler, körpecik ve açık yeşil renkleriyle kendini hemen belli ediyor. 1,8 m'lik boyuyla estetik olarak güzel, görkem olarak, büyük bir ağaç bu! Ağır büyüyen ama görkemini duyuran bir ağaç!

Bizim çocukların planlamasına ne zaman düştü bu ağaç işi. Şunu biliyorum ben; Enis Batur'un "Ağaç"ı dile getirdiği, çığlıksal metni okuduktan sonra, sanırım etkilenip uslarına düşürmüşler! Hemen açtım baktım; *İki Deniz Arası Siyah Topraklar*'ın ilk baskısı 1997 yılı Şubat ayı. Kızım Esin'in okuma hızına uygun.

Ben, Enis Batur'u severim, kitaplarının önemli bir bölümünü beğenerek okudum. İki üç kez okuduğum kitapları var. Kesinlikle tekrar okumalarını, anlamaya değil, keyfe yönelik okumalardır. Nermi Uygur ve Salâh Birsal dışında Enis Batur, şimdi keyfi okumalarımın nesnesidir.

Enis Batur'u sevmek, pek öyle kolay bir sevgi değildir. Yukarıda anlattığım ağaç gibi (metafor değil) zor ve güç büyüyen bir sevgidir. Enis Batur, dergici, gazeteci olduğu dönemlerde bile, okuyucusuna asla dalkavukluk yapmamış, eteklememiş, gülsuyu dağıtmamıştır. Yooo, soğuk nane de değildir! Onun iyi okuyucusu, böyle bir yaklaşımı aramaz bile. Enis Batur sevgisi; zamanla oluşan ciddi, sıkı, süzme bir beğeni sürecinden geçerek oluşan bir sevgidir.

Velhasıl, herkes gönlünün yazarını bulur. Ben hop deyince bulmadım gönlümün yazarını. 1975-1985 arasında bir yerde; usul usul kök saldı bu sevgi. Tıpkı Akçalar'da büyüyen Enis Batur ağacı gibi.

Enis Batur sevgi ağacı bir "Gökknar". (Kökknar'ı benimseyemiyorum, dilimizin gelişim sürecine uygun olsa da, gök rengini çağırıştırıyor!) Uludağ Gökknarı, 30-40 m'ye kadar uzayabilen, 600- 800 yıl kadar yaşayabilen görkemli bir ağaç. Enis Batur adına yakışan, görkemli bir ağaç! Enis Batur adıyla varolsun, adıyla yaşasın.

YILKI AŞKLARI

Abbas Sayar'a

1. binip de terkisine taylarımın nasıl kalkarsa ayrılıklarım şaha öylece bırakırım aşklarımı yılklara.
2. ne zaman usulca konar kanatlarıyla dağların doruklarına bir duru tay o zaman çoğalır renkleri ölümün ve sensizliğin.
3. alnından taç fışkıran çoban omzunu öp, kavalını çal gölün topuklarından vurulan tay çırılçıplak şiri ölümün sessizce büyü nehirleri taşsın akşamüstünün.
4. neyi anlatır ağaç telefon direkleri gözleri duru bir tayın gözleri elleri kömür kokan kadının gözbebekleri neyi anlatır ağaç telefon direkleri.
5. gözleri iri çılgın bir tayın gözleri gibi gülümserken çıplak ayaklı kontes kusursuz mermer yontu dantel kırmızısı kan yeniden yıkan akan ırmakta dön sokaklara dön ki gül koksun irin kokan ağız dönün gülkuşağına.
6. ne zaman düşerse kollarına akşamüstü bir tay ölüsü o zaman büyür camdan alınları.
7. limonlukları gördüm beyaz ve ince bir kenti yaşamının bir aşkla mümkün olabileceğini.
8. ve gördüm terk ederken bir kenti aşklarımı değil kendimi terk ettiğimi.
9. her şeyi gördüm kırık bir cam aralığında bir sabah olup bitenleri sahici krizantemleri.

Halim YAZICI

İlyas TUNÇ

KONUKLAR GİTTİLER...

uğurladım, yıldızlı göğün altında, bahçe kapısına kadar...

kokular, incelikler, çerez kırıntıları... elinize sağlık, bize de bekleriz, iyi geceler... fincanlar açıldı, uçuverdi fal kuşları... gittiler, soyarak biçimlerinden eşyaları...

ah, odalar, kahkahalar!

az önce şuracıkta; duvarların renginde, deseninde vazunun, çiçeklerin bakımında... kalabalık ve karmaşa... ayakta dikilen söz: sahi, nerde kalmıştık, kime gelmişti sıra... modadan, kozmetikten, magazin haberlerden... sudan sebeplerle, dokunmadan sabuna... yani, ucuz şakalar, açık saçık fıkralar...

ah, odalar, kahkahalar!

konuklar gittiler,

konuklar...

Sadık YAŞAR

BEŞ AYRI KAPIDAN ÇARŞIYA

- I tezgâh, bıraktığı nasırla dinlenir babaların haznesinde masal sıvısı, jel acı. dul dişli yüzler akşam kırıştırır kuytularda, avuçları anne kolları kadın.
- II iki an arası, ıssız döşemelerde ince ince mumlanmış paradan yumak -ucu bulunmaz- tel çığlık açılınca yok'lar dokunanı, kabarda küfür nabzın sesi.
- III gün erken bulunur -anahtar döner de açılmaz sabah, çevirir sıkıntıya anteni babalar parmağın kirinde yuvarlar kefenini gençliğin.
- IV ölçüsü alınmış kösele teninde, vahşi bir falçata gezeler, vitrinde ne bulsa giyinir, dudaksız kalır. bilinmez nereye gülümser gezgin hayalet.
- V unutma şunları götür, aspirin, çorap dışarda kalma, ödünç derman al gel bulursan uçurum çöz uçurum dola yaşlı çocukları kalbinden tut getir.

Hilmi HAŞAL

KIYI TÖKEZLEMESİ

Deprem öncesi koy hınzırlığı mı, bu sessiz kâbus masum toprağın soluğuna yapışmış haksız hızar bir anne önsezisiyle uslandırılmayı bekler korku su, yaprakların uykusunu kaçırın telaş; kış uzun

esintiye kapılır insan, ne dokusa boş, mavi özürlü yakalanır gibi dağların gazabına her kuş, nasılsa ıvecen yaşadığı ondan, bulutta diye varmanın tadı gökyol aymazlığı çöker aklına; akli kanatsız, kısa

bari el ele iç çekelim der, seyirlik liman sakinleri nereye gidilemiyorsa ordadır, aşka koşul her ders çiyli-küflü hüzün yıllar, yürünmemiş, uçulmuştur salt deprem ertesine hazırlık bir adres listesi, pastel

düş bekçiliğine teşnedir insan, ne okusa tuz özürlü tökezler, sayfasını çevirince yaranın, ardında sobe diyecek yenilgiler birikmiştir, yarınlar pusuda, zül damarlarındaki güneşle sığınır şimdi'ye, en suçsuz.

Bahri ÇOKKARDEŞ

DENİZDE GÜL BİTTİ

Suya tutundum
Sudaki su uykularında

Göçmen kuşlar dağıldı
Kendi düşüne ağladı ishak

Geçilmez yalnızlıktan
Geçti sessizlik
Sır oldu aşk
Denizde gül bitti

Us yürüdü
Sustu derin kederin çalgıcısı

Uğuldayan rüzgâr
Boş gecede umutlar
Ay ışığı misafirim

Yağmura benzedim
Tozlu bir gölgeye değdim

Zamanın kapısını açtım
Ey anılar eski saatler

ACIKLI SÖZLER SULTANI DİDEM
İZMİR'DE

Fergun ÖZELLİ

“Yağmur kadar İzmirliyimdir./ İzmir’de simide gevrek derler/ Boyozcular/ Elleri yağlı, gözleri yağlı/ Gönülleri yağlı pis adamlar/ Güvenoyu alamamış martılar/ Kemeraltı çarşısına alışverişe çıkarlar. // Melankoli ve kolonya şişesi/ Kalbim ile İzmir aynı şey mi?/ Geçmişim:/ Romantik radyo dinleyen o eski arkadaşım./ Şu odanın ortasında dursam,/ Saat kuleleri dökülürdü dallarımdan tanrım! // Ne yapsam rutubetim sözlere bulaşıyor Kalbiye/ Bastırıldı nihayet hayatın kadife kalesinde çıkan isyan/ Mavi kelebek dün öldü/ İzmir’de her şey bitti./ İspanya’ya gidiyorum/ Bir aşk mektubu yazmaya/ ve iskambil kâğıtlarını ateşe atmaya.// Keşke gölgesine razı bir fesleğen olsaydım”

Yazıya, Didem Madak’ın 2000 yılı İnkılâp Şiir Ödülü’nü kazanan Grapon kâğıtları isimli kitabındaki çeşitli şiirlerden dizeler seçerek hazırladığım bir düzenlemeyle başlıyorum. Amacım, bir şairin yaşadığı kentle nasıl iç içe geçtiğini; ondan nasıl etkilendiğini; kentin, hangi izlerini, şiirlerinin içine serpererek, yaşadığı mekânın bilmeceğini çözebilmenin ipuçlarını bulmaya, buldurmaya çalıştığımı görebilmek.

Didem Madak’ın Grapon kâğıtları’nın genel mekânı, fesleğeni, gevreği ve boyozcusuyla; rutubeti, yağmuru, vapurları, martıları ve Romantik Radyosuyla; Kemeraltı çarşısı, Saat kulesi ve Kadifekalesiyle, oldukça belirgin bir biçimde İzmir. Kitapta, yalnızlığın ve acıların yanında, işte bu kartpostallar da postalanıyor okura.

Yukarıda, Madak’ın şiirlerinden yaptığım düzenlemenin ilk dizesinden de görülebileceği gibi İzmirliliğin, sürekli gri bakan bir gökyüzü altında, ayakkabı köselelerinin bile yosun tuttuğu, yağmaya başladı mı ardı arkası kesilmeyen, bazen sel olup yıkımlara da neden olabilen yağmurlarla özdeşleştirilmesi vardır, bu da, İzmir’e giriş kapılarından birisinin yağmur olduğunu işaret eder bizlere. İzmirli ki, varsıl olsun, yoksul olsun, gevreği çok severler; bu unlu gıda, sabah kahvaltısı, öğle yemeği yerine de geçer ama bir de İzmirli Musevi yurttaşların buluşu olan boyoz vardır ki, sabah kahvaltısı ve öğle yemeğinde yumurta ve çayla yenmesi, özel bir yeme içme kültürü olarak oldukça önemlidir bu kentte; böylelikle, fırın kokusu, susam ve yağlanmış saman kâğıtlarıyla, sayın gevrek ve sayın boyoz, ikinci bir kapı olarak beliriverirler önümüzde. Ya martılar, onlar, İzmir Körfezinin asla ayrılamayacağı arkadaşlarıdır; körfezi kirletmemizden önce de, kirlettikten sonra da, temizlemeye çalışırken de hep gözümüzün önünde olmuşlardır; vapurlarla yarışmışlar, balıkçı barınaklarında, denize boşalan lağımın önlerinde yem aramış, son dönemde de sanırım aklıktan, kent içinde bulunan çöp varillerine de dadanmaya başlamışlardır; geceleri ya da sabaha karşı evinizden dışarı kulak kesilirsanız eğer, avlaklarını mahvettiğimiz martıların acı çığlıklarını duyabilirsiniz rahatlıkla. İşte bu güvenoyu alamamış martılar da bir başka kapısıdır İzmir’in, serçeler, kumrular ve güvercinlerle birlikte. Kemeraltı çarşısı ise, içinde nice aşkların başladığı tatlıcıları, sinemaları; tekstilden kırtasiyeye kadar, türlü

çeşit eşya satan mağazaları; balıkçıları, kokoreççileri, pıdecileri; lokantaları ve meyhaneleri; kitapçıları ve şekerçileri ile, kişinin İzmirli olup da orada geçen bir anısının olmamasının olanaksız olduğu bir başka ve en büyük kapıdır. Sonra, İzmir’in simgesi Konak Meydanında, yapayalnız bıraktığımız narin Saat Kulesi; sonra, içinde hep özgürlük ve adalete yürekten bağlı, isyankâr ve hafiften kabadayı ruhlu, daha çok emekçi insanların oturduğu, Damlacık Mahallesinden başlayarak, Eşrefpaşa ve Kadifekale ve İzmir’in genelinde yaygın ama daha çok bu semtlerdeki insanların evlerinin pencerelerini süsleyen fesleğen; hepsi, hepsi ayrı birer kent kapısı olarak belirir gözümüzde. Bir de özel radyoların serbest kalmasıyla yayına giren, daha çok, soft rock, blues, ballad, jazz, jazz rock türünün en güzel örnekleriyle kulaklarımızın pasını silen bir radyo olan Romantik Radyo; eh, ne diyeyim, o da romantiklerin, müzikseverlerin kapısı bu kentte.

İşte bu kapıların kilitlerini birer birer açarak girmiş İzmir’e Didem Madak; kenti, o kapıların ardında olanlarla sevmiş ve öylelikle yazmış “Yağmur kadar İzmirliyimdir” dizesini; sonra sormuş: “Kalbim ile İzmir aynı şey mi?”. Ancak, kentte bir kirlenme, bir bozulma olduğunun da oldukça farkında; satıcılar pisleşmiş, Romantik Radyo dinlenmiyor, belli ki, duygusal takılmıyor insanlar; rutubet diz boyu, özgürlük ve adalet duygularını isyan diye nitelendirenler, kadife kalesindeki isyanı boğmuş; özgür, barışçı, huzur taşıyan mavi kelebek ölmüş ne yazık ki; yani İzmir, kendisini İzmir yapan her şeyi öldürmüş, hovardalık yapılamayacak, âşık bile olunamayacak hale gelmiş. Ne demişler, tükenmiş bir kentte oluşan kanser artık önlenemez hale geldiyse, o kent, artık terk edilmelidir; o halde Madak da öyle yapacak elbet: “İspanya’ya gidiyorum / bir aşk mektubu yazmaya/ ve iskambil kâğıtlarını ateşe atmaya”. İşte, yeniden âşık olmak istemenin ve bu sefer, aşkı rastlantılara bırakmak, o aşk üstüne kumar oynamak istememenin en ciddi kanıtı... Keşke bu çirkinlikleri görebilme yeteneği olmasa, kendi halinde yaşayıp giden biri olsaydı da, acıları ta içinde hissetmeseydi Madak, “kent”te yaşayan birçok “insan” gibi. Ah! şiire bulaşmak (ne güzel) ne kötü...

Evet, bu küçük yazının da sonu geldi; ama Didem Madak, hepsi sahiden var olan ve bir dönem yaşayıp, hep yanlış ata oynayanlarla beraber, gerçekle alakası tam olan mekânlarda şiirini sürdürecektir; mekân, belki İzmir olmayacak ama bu sefer, dünyayı bir salyangozun izinde, henüz hiçbir atlasta yer almamış parlak bir haritada, ardında, hayalinin kırıklarını bırakarak dolaşacak ve eminim isyan edecek birini bulacak hayatında.

PEK PERİŞAN OLDUM,
YETER ALLAHIM, YETER

Ayşegül İZMİRLİ

Sonunda söyleyeceklerimi baştan söylüyorum:

Galiba, Ahmet Ada, hazırda tuttuğu şiir kitabının çoğu şiirlerini yayımladı, kalanları da üçer beşer yayımlamaya devam ediyor. Üretkenlik ayrı bir şey, ilkeli şiir yayımlamak ayrı bir şey; bunca deneyimine rağmen, bu önemli ayrıntıyı es geçiyor olması, Ada'yı, edebiyatın sosyolojisine, psikolojisine uzak, kendi kuralsızlığına saplanmış bir amatör konumuna düşürüyor. İş bu nedenle ve de bir iletisi olsun diye, Ada'nın yakında yayımlanacağını sandığım şiir kitabını edinmeyeceğimi ilan ediyorum; bu bir.

Mayıs-Haziran 2004 tarihli *Agora*'daki Aydıncı Bakış köşesinde Kemal Gündüzalp, "hep dışlanmış, dergilerde yazmak için canı çıkan birisi" olduğundan yakınıyor. Aynı yazıda, "yazı yetiştiremeyecek halde olduğumu" belirtiyor ve "şikâyetçi değilim" diyerek kendisiyle iki kez çelişiyor. Bu arada, elinize aldığınız hemen her dergide yazılarıyla, şiirleriyle karşınıza çıkıyor, gündemi yazmadığında naftalin kokulu yazılarını sandıktan çıkararak, niye, var olduğunu kanıtlamaya çabalyor. Aynı üretkenlik, aynı ilkesizlik, aynı amatörce duruş... İş bu nedenle ve de bir iletisi olsun diye, bundan böyle Gündüzalp'in yazılarının ve şiirlerinin sadece başlıklarına bakacağımı ilan ediyorum; bu iki.

Aslına bakarsanız, "Benim 1974 yılında *Yeni Dergi*'de bir şiirini okuyup çok beğendiğim ender ozanlardan biri olmuştur." biçiminde cümle kuran, yazdıklarını bir kez daha okuma gereği duymayan bir yazarın-şairin yazdığı yazıların-şiirlerin başlığına bile bakılmamalı ya, neyse...

Çok şiir yazıldığı için şiir kirlenmesinden, çok dergi yayımlandığı için edebiyat dergisi kirlenmesinden bahsediyorsak eğer, sanırım, çok yayımlayanlara bakarak bir ad kirlenmesinden de bahsedebiliriz, bahsetmeliyiz.

Tan Doğan'ı, Arslan Bayır'ı, Nurduran Duman'ı, Abdullah Şevki'yi, Kemal Gündüzalp'i, Serkan Özer'i, Murat Üstübal'ı, Can Sinanoğlu'nu; düzeyi daha yukarıda olmasına rağmen, yukarıda andığım Ahmet Ada'yı, Ahmet Günbaş'ı, Hüseyin Alemdar'ı, kalemlerinin ucunu içeri çekmeye davet ediyorum, onlara inziva öneriyorum, susarak çoğalma zamanlarının geldiğini açıkça söylüyorum; bu da üç.

Bu adların, susarak çoğalma dediğim şeyin iyi bir örneği olan Haydar Ergülen'in sabrına bir göz atmalarını, sonunda fren yapmasını öğrenen Hilmi Haşal'ın sağ ayağını nasıl kullandığına bakmalarını dilerim. Bir dal, ağacı tarafından bu kadar hor görülüyor, inceltiliyor, törpüleniyor, çöp gibi kırılıyorsa, dala da ağaca da boş ver, ne halleri varsa görsünler, diyese geliyor insanın.

*

Dergilerle devam:

Adana'da yayımlanan *Heves* dergisi, 3. cildinde, önsözde belirtildiği gibi, dergilerde sıkça rastlamadığımız bir konuyu "Şiirde Metinlerarası İlişkiler"i dosya haline getirmiş ve doğrusu, kendinden umulandan fazlasını gerçekleştirmiş. Bayır'ın söyleşi dosyanın içine sızmış, Ali Özgür Özkarcı'nın Necatigil yazısı dosyanın dışına kaçmış olsa da, ne gam, derli toplu bir sayı konmuş okurun önüne.

Sabit Kemal Bayıldırın, Türk şiirinin genelini göz önüne alarak; Özkarcı, Necatigil poetikası çerçevesinde; Mehmet Öztekin ise gelenekle ilişkilendirerek konuyu ele almışlar yazılarında. Aytekin Karaçoban da Hugo'dan "Büyükbabalık Sanatı" üzerine yapılan bir çalışmayı Türkçe'ye çevirerek, dosyayı zenginleştirmiş.

Bu dergide yer alan bir ada: Burak Acar'a bir paragraf açmak isterim. Benim eksikliğim olabilir, adını ilk kez duyuyorum ve şiir sezgisine mim koyma gereğini duyuyorum.

"ey tanrılar! ilham alsın sizden / ve arasın yüzümü mezarda / bakmadığım her ayna" (Taş Lavabo). "karanfillerin solmasını dinledim bütün sabah / bir bahçıvan köşede kendini suluyordu. / ..bisiklet yolundan yokuş aşağı koşturdum / bakmak için nereye koştuğuma" (Kasaba). İki iyi şiir ve -erken varılmış bir yargı olmasını göze alarak söylüyorum- ne dediğini bilen bir şair. İyi...

Bir iyi şiir de Enis Akın'dan: -taş taşıyorum-. Sözcükleri yerli yersiz parçalayıp dağıtsa da, yani biçerken kumaşa zarar verse de, bir kalitesi var ki, o bozulmuyor. Evet, iyi...

*

Halim Şafak'ın işi zor. İmkânsız olanı mümkün kılmak, bunun yollarını aramak, dönüp dönüp "nasıl" a yanıt aramak; kendini var etmeye çalışanlarla kendini yok etmeyi amaçlamış bir edebiyata varmak... Anarşist edebiyatın teoride kalacağını, trenin raydan kolayına çıkmayacağını, fitili yanık bir dinamiti kimselerin göğüs cebine koymayacağını, Şafak da biliyor; bilmek istemese de seziyor. Sanatı, kalıcılığın, var olmanın yolu olarak seçenlerle bu işin olmayacağı o kadar belli ki! Teori tamam, ama uygulama denince gördüğümüz şu: Muteber edebiyata saldırıyoruz diye saldırdığımız yer, toplumsal ahlakın kümelendiği belden aşağı bölgeler. Bir de bu ahlakın yerleşmesindeki etkin güç: Din. Tanrıya ve toplumun belden aşağısına sallanan edebiyat kılıcında, kabza diye büyük harflerin reddi, yapay bir isyan, zorlama bir başkaldırı kullanılıyor. Bu kılıcın ucu ise hiç yok. Çünkü, galiba inanç yok. *İmlasız*'da anarşist bir bütünlüğün olmayışı da bundan. İnanç yetmezliği değilse eleman yetmezliği. Zor, belki de iyi ki zor; huzursuzluğa ve sabırsızlığa bu kapıdan giriliyor olabilir ve bakarsınız, rayları söken adressiz demiryolu işçileri bu kapının arkasında bekliyordur. Kolay gelsin!

*

Tigris, diliyle Avrupa Birliği'ne girmiş, içeriğiyle edebiyatın kapısından dönmüş bir dergi olma niteliğini 16. sayıda da koruyor. Var oluş nedeni belli: Kendi devrimlerine giden yolda bir koridor oluşturmaya çabalyor. Başlığının altına dizilen Bilim, Kültür, Edebiyat sözcüklerinden sadece Kültür bulunduğu yere yaklaşıyor. Bu üç sözcük, oraya yazılmayan Politika sözcüğünün çatısıyla örtülmüş.

Dosya başlığı altında toplanan Hasan Hüseyin yazıları, liseli kompozisyon örneklerinden öteye geçemeyen cılız derlemeler. Şiirler ise, birilerini kıskırtacak yavan duyguların pistonu gibi. Hepsi bu...

*

Yeni boyutuyla fiziksel huzura kavuşan, düz yazılarıyla kimyasını toparlayan ve bu haliyle daha iyi bir dergi olma yolunda bir mesafe kat eden *Şiir Ülkesi*, aynı gelişmeyi, şiir bahsinde bir türlü gösteremiyor. Baştan sona, sondan başa inceliyorum 24. sayıyı, evet, ülke orada ama, şiir nerede? Bildik adlar, bildik deyişler ve ortalamanın üstüne çıkamayan şiirler. Hani, "Taşra"dan söz edip dururuz ya, taşra diye bir yer yok, taşranın taşındığı yer var: Bazen İstanbul'un dışına, bazen İstanbul'un orta yerine.

Sözcük sınırını aştım yine...

Görüreceğiz...

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA (0 535 4990030)	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15.000.000,- TL
Yönetim Yeri	: Ataevler, Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
		Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052

Şiir

ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.